Serafín Enciso: 'Si no estàs cada dia vivint com mor la gent, potser et xoca més. Jo ho veig com una cosa natural'

Serafín Enciso treballa amb la mort des de fa més de dues dècades. Fa 12 anys que és operari del cementiri municipal de Sant Cugat i 22 que es dedica a aquesta professió, a la qual assegura que hi va arribar 'de rebot'. Tot i que reconeix que veure la mort cada dia li ha canviat una mica la perspectiva, explica que mai ha considerat que sigui una 'cosa especial'. Destaca, a més, l'empatia com la principal característica que s'ha de tenir per fer bé aquesta feina i afirma que fer els serveis 'ràpids i nets' i ajudar les persones grans que venen de visita són les tasques que més el satisfan. En una entrevista a Cugat Mèdia, Enciso ha repassat la seva professió en unes dates especials per als cementiris, al voltant de la celebració de Tots Sants.

Com és treballar amb difunts?
Després de 22 anys, és natural per mi. Sí que es necessita tenir molta empatia, per tractar amb la gent. Quan venen aquí, venen de perdre un ésser estimat, t'has de posar en la seva posició, escoltar i fer la feina ben feta. Crec que no ho podria fer tothom. He tingut companys que han hagut de marxar, perquè no s'han vist amb la capacitat, o la paciència que s'ha de tenir. S'ha de ser una persona molt empàtica, perquè no és una feina fàcil.

En què consisteix la feina? Com és un dia laboral?
La rutina és arribar pel matí, veure els serveis que hi ha, condicionar les sepultures i deixar-ho tot preparat. Si no n'hi ha, s'han de cobrir les necessitats de manteniment del centre i atendre les persones que vinguin, per qualsevol cosa, ja no només fer les inhumacions, que és un moment puntual del servei.

Què és el que més li agrada d'aquesta feina i què és el que menys?
És veritat que ja porto 22 anys en aquesta professió i si no m'agradés no hi hagués estat tant de temps. No sé si és el que més m'agrada, però el que més satisfacció em dona i més realitzat em sento és acabar un servei i que tot hagi anat bé. Quan la família ve ja és l'últim pas, al cementiri és l'últim moment per acomiadar-se del seu ésser estimat. És important que el servei hagi anat ràpid, net, que no hi hagi hagut problemes i que quedin satisfets. També m'agrada ajudar les persones grans, que són una mica la meva debilitat. Quan plegues, te'n vas a gust, satisfet del que has fet. El que menys m'agrada segurament és el condicionament d'una sepultura, però forma part de la feina i tampoc ho faig a disgust.

Com s'arriba a treballar d'això? Fa 25 anys s'ho plantejava?
No, hi arribo una mica de rebot. Jo treballava fent pedaços, de paleta. Un familiar que treballava al cementiri de Montjuïc em va comentar que buscaven gent i m'hi vaig presentar. Volia una cosa més segura, i en 22 anys no he parat.

Ha passat por alguna vegada?
No. Per això dic que no tothom ho podria fer. Al final, tenir por als difunts... segurament ells no em faran mai res. No he tingut mai por, tot i que de vegades comencio o acabio de treballar de nit.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/150983.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Creu que encara és tabú la mort? Ha canviat al llarg d'aquestes dues dècades la manera de tractar-la?
Sí, les mentalitats canvien molt i crec que encara canviaran més. Les persones grans mantenen els seus costums: els agrada venir, netejar i cuidar la sepultura. A les generacions més joves, aquestes coses ja no els preocupen tant, i això també es reflecteix en l'augment d'incineracions que hi ha hagut. Des de fa 20 anys crec que s'han triplicat. La joventut en general no vol estar pendent d'aquestes obligacions. Ara es parla de la mort molt més relaxadament, de manera més lliure, no és tan tabú com fa 20 anys. Però de gent jove se'n veu molt poca als cementiris.

Totes les famílies reaccionen de manera més o menys similar a la mort?
No, cada mort és diferent. N'hi ha de molt dramàtiques, accidents o criatures més joves. N'hi ha que són per llei de vida, persones grans. Jo entenc que cada servei és diferent, per això has d'estar alerta sempre, no et pots relaxar. Pots fer un servei on venen tres persones a acomiadar-se i al cap de mitja hora ve un servei en què ha mort una criatura o és una mort per accident i hi ha moltíssima gent, tot és més dramàtic. La meva part ha de ser fer la feina bé, ràpid i fàcil perquè la família no tingui més problemes.

Recorda alguna anècdota?
Hi va haver un servei que em va cridar molt l'atenció. Van venir amb violins i van deixar anar molts globus blancs a la zona del bosc que, en arribar als pins anaven petant. I anaves escoltant la música i de fons el so dels globus, va ser curiós. També passa molt que sona algun mòbil, amb alguna cançó cridanera, coses així.

Aquestes dates són especials pel cementiri. Com ha anat aquest any Tots Sants?
Jo estava una mica preocupat, perquè el dia 1 de l'any passat va venir una allau de gent. Però aquest any el mateix dia va baixar molt la presència de gent i la setmana anterior ja venia. La gent ho ha fet molt bé, han anat venint a poc a poc durant tota la setmana i el dia de Tots Sants va ser bastant suau en comparació amb altres anys. Ara ja a partir de novembre baixa l'afluència, només venen les persones que venen sempre.

A banda d'aquestes qüestions logístiques, una pandèmia i una crisi sanitària com la que estem patint, amb totes les morts que ha provocat, li ha canviat la feina? Ha notat alguna cosa?
Potser en la forma de fer el servei, mantenir les distàncies, tenir més control quan ve més gent, la mascareta... On més es nota és en les incineracions. Es van fent enterraments de les cendres, però, al cementiri de Sant Cugat, no han augmentat les inhumacions.

Treballar amb la mort durant tants anys li ha fet veure-la d'una manera diferent?
Suposo que sí, tot i que mai he vist la mort com una cosa especial. Suposo que sí que m'ha canviat, si no estàs cada dia vivint com mor la gent, potser et xoca més. Jo ho veig constantment i ho porto bastant bé, ho veig com una cosa natural. Si mors de gran és llei de vida, i si tens una desgràcia amb una mort dramàtica, ho he vist moltes vegades durant molts anys. És una pena a qui li toca, però ho he vist molt. Potser la paraula no és l'adequada, però et tornes una mica més insensible a aquest tema.

I també li ha fet plantejar-se o pensar més en la seva pròpia mort?
No. La veritat, jo no penso en això. Visc el dia a dia, vaig fent la meva vida, i quan arribi el dia, si m'ho espero bé, i si no també. La feina no m'ha canviat la forma de pensar sobre això.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/150983.html
Copyright 2024 Cugat.cat